

Virgil URSU MUNCELEANU

S-a născut pe 26 august 1957 în satul Muncelu, comuna Străoane, județul Vrancea; Stare civilă: căsătorit, are doi copii; Domiciliu: Panciu, județul Vrancea.

Activitate literară

- Înființează Cenaclul *MIORIȚA* - Panciu, pe care-l conduce între anii 1983 - 1989;
- Membru fondator al Cenaclului *POESIS* - Mărășești (1976 - 1983) condus de regretatul poet Constantin Ghiniță;
- Publică în *Jurnalul de Vrancea* (1996);
- Redactor-șef la *Gazeta vrânceană, Pagina de Panciu* (1999 - 2001);
- Publică în revista națională *Salonul literar*.

Antologii

- *O antologie de râsul lumii*, autor scriitorul George Pătrășcanu;
- *Antologia Scriitorilor Vrânceni*, volumele 1 și 2, *Salonul literar*, autor scriitorul Culiță Ioan Ușurelu;
- *Antologia-Cenaclul Dimitrie Dăscălescu Focșani*, autor prof. dr. Petrache Plopeanu.

Pasiuni: șahul, tenisul de masă și... POEZIA!

Cărți publicate

- *Era să cred...* (2014);
- *Testament pentru eternitate* (2019)
- *Momentul adevărului* (2022)

Toate cărțile sunt de poezie, publicate la Editura *Salonul literar*.

Extrase din referințe critice:

Poeziile din cartea *Momentul adevărului* exprimă circumstanțe care fiind aplicate asupra unui destin îl silesc să recunoască un adevăr ascuns în dedesubturile memoriei, chiar poate și ale subconștientului. Dacă nu l-aș fi cunoscut pe nobilul

baron Virgil Ursu Muncelleanu, cu a lui înfățișare boemă și pregătit mereu să fie un adevărat gentleman, cald în atitudine și apăsător în condei, așa fi spus că acest volum de poezii a fost scris de un surghiunit al iubirii, trădat de amor și părăsit de dragoste. Nu e cazul... poetul pâncean scoate la iveală frumusețea dragostei, intensitatea sentimentului, reacția chimică în care își lasă cititorul să propună reactantul. Și toate acestea, îmbrăcate într-o satiră fină, ușor zeflemitoare, tipic englezească, demnă de un Alexander Pope născut pe meleaguri vrâncene, plimbat prin Regatul Unit o perioadă și apoi retrimis de mâna destinului înapoi în "țara vinului sfătos". În spatele acestor tente umoristice stă o minte de poet ageră, exersată și conștientă că nu e deloc ușor să râzi în versuri pe seama unor atrocități sociale sau culturale.

(...) Are curajul să scrie antipoezie, în fapt să își judece creația poetică pentru a trage un semnal de alarmă asupra problemelor din peisajul cultural actual. "Asta-i realitatea!" (Nu vreau să mai postez tot poezie și-astă seară./ Parcă-am și obosit de propriile-mi versuri!.../ Chit că, spunând aceasta, toți poeții mă omoară,/ Dar știu, măcar pe cititori, îi cruț de... stres-uri!). Un exercițiu care necesită mai presus de curaj, evoluție. Iar eu am curajul să îi certific drumul lui Virgil Ursu Muncelleanu pe linia poezilor vrânceni care încântă cititorii! Restul e citire! (**Adrian Matei** -*Momentul adevărului din perspectiva satiricului*, text publicat în *ziaruldevrancea.ro*, 08 nov. 2022)

Un "Toma Necredinciosul" constant cu sine și vrâncian, Virgil Ursu-Muncelleanu, nu acceptă nicidecum convertirea la realitatea frustră, decopertată științific, nici la modalitatea de a-și trăi viața pragmatic. Frânează la timp, dobândind o percepție justă a lumii înconjurătoare, căreia încearcă să-i descoase mecanismele. Pe punctul de a încălca sfântul principiu balzacian "Cine n-are iluzii, n-are nici dezluzii", se salvează în extremis, sub umbrela echilibrului interior.

Structurat în trei secvențe, volumul "*Era să cred...*" (apărut la Editura "Salonul literar"), este mărturia unui căutător al adevărului cu finele instrumente ale poeziei. "Versurile înlăcrimate" transfigurează zbaterea sufletească între filozofice antinomii. Poemul titular "*Era să cred...*" afișează dureros și reparator, deziluzia poetului care tindea spre o lume ideal edificată pe temelia unor principii sănătoase: concretizarea visului, biruința luminii interioare, consonanța cu natura și tradiția, aspirația specific umană spre libertate, unitate și pace, pe scurt înflorita grădină a paradisiului relocată pe pământ. Înșelat, dar vindicativ, poetul atacă adversitățile cu propriile lor arme, cuvinte ce frizează vulgaritatea și demagogia, reorientate însă spre ținte precise: "Plâng pixurile de-atâta scris în van,/ Ei fac ce vor ca să le fie doar la fix,/ Se țin cu-atâta disperare de ciolan/ Încât de-atâta scris nu-i lacrimă de pix."

(...) Poetul își începe și își încheie cartea polemic, ripostând aprioric unor posibili critici literari, asmuțind și "tunurile mari din Navarone": "Cu ce-am scris... m-ai bate și-n fotografie,/ M-ai lua în furcă și m-ai da la coasă,/ Dar nu uita că rându-ți va veni și ție./ Te-oi prinde eu cu drag la vreo frumoasă!" (prof. **Aristotel Pilipăuțeanu**, Cronică la cartea *Era să cred...*; text postat pe *amprentadeonesti.ro*, 15 iulie 2020)

Cartea lui Virgil Ursu Muncelleanu, poetul adevărului din Muncelul Vrancei, trebuie citită cu multă atenție. E un interesant discurs liric ce întreține, regenerativ, vâlvătaia unor elanuri mirabile, vigoarea unei creații dospind între gesticulația

inconfundabilei maturități și fascinația scrisului autentic. "Momentul adevărului" e un volum care completează panopia autorului, e o carte a uimirilor în fața esențialului, o desfrunzire a intimității eului vitalist, în autocenzura severă a unei tenacități inspiratoare care a însoțit poemele autorului și în cartea de debut.

(...) Poemele explorează cu o energie tânără în masa amorfă a unei realități consumate dar ale cărei remanențe disjung în vârtejuri ale vieții trăite, suferite, dăruite: "Eu, care scriu de-o viață, nici nu mai știu de când.../Simt cum mi se-neacă cuvintele în scris!.Mă-ntorc o dată-n mine să văd dacă, plângând,/Mai rămase-n suflet speranța vreunui vis!"(Grea cumpănă-n lume).

(...) Putem vorbi de un dosar al virtualului cu o lume extrem de seducătoare, dar, în același timp, viciată de seducțiile minciunii. Poate de aici și titlul volumului. (Prof. **Mariana ROGOZ-STRATULAT**-*Adevărul ce vindecă și înalță*; Prefață la cartea *Momentul adevărului*)

Primesc cărțile, trei la număr, solicitate autorului pentru a mă elucida, prin studiu personal, asupra creațiilor vrânceanului Virgil Ursu Munceleanu (cărți ce se vor găsi peste timp, în arhiva *Convorbiri literar-artistice*, împreună cu toate celelalte, ale tuturor aceluia al căror Profil de Autor l-am întocmit pentru *Enciclopedia Scriitori din Generația 2000*, pe care le-am strâns și le-am așezat în arhivă, astfel ca oricine va dori să le citească să o poată face).

Tipul acesta, foarte talentat, dar modest –ca oricare provincial, îmi vine să zic, dar nu mai ține asta acum, în secolul nesimțirii, când lumea-i plină de "poeți nepereche" (provinciali sau nu!), cât și de critici care nu se jenează să ridice pe înalte trepte epigoni..."fără pereche"- pare a nu se fi depărtat niciun pas de Vrancea noastră... literară, deși are creații demne de a fi luate-n seamă chiar de "Înalte Curți", însă, mă rog, dacă nu a ajuns până acolo e și vina lui, sau...poate o smerenie a noastră, a vrâncenilor (și eu sunt din Vrancea, dar ceva mai încolo, mai spre limita județului, ale cărui granițe au fost, în funcție de stăpânire, când Vrancea, când Bacău, când...mai știu eu care..., eu și Vlahuță, "vecini" sătești –satul lui natal, Pleșești, actualmente numit Al. Vlahuță, lipit de satul meu, fiind aparținător comunei Boghești, unde m-am născut-, nemaștiind cui aparținem și cum să ne spunem, el cu o sută și ceva de ani înaintea mea, moldoveni sau...munteni), nu ne lasă să dăm busna, ci ne obligă să ne facem treaba, înmulțind talantul, așteptând ca ceilalți, lumea, să ne descopere, lucru ce nu e deloc spre folosul nostru, căci lumea, "prinsă cu alte treburi", n-are timp de tine, și, mai ales, de opera ta, ci-și vede de-ale sale. Ceea ce ar trebui, însă, să știe V.U.Munceleanu și mulți alți oameni talentați - fie poeți, fie pictori, fie din oricare domeniu al artei și culturii-, care își postează creațiile pe Facebook(mai ales, înainte de a le fi publicat acolo unde le este menirea –într-o carte, într-o expoziție, într-o conferință sau la caterdă), este aceea că pe Facebook nu ești decât asemenea fluturelui -efemer-, și că ar fi bine să ia aminte la acest lucru.

Virgil Ursu Munceleanu, în *Momentul adevărului*, carte publicată în 2022, declară că "o să divorțeze" de Facebook "După un mariaj prea zilnic accesat", spre a se ocupa de ceva mai profund, de a le spune "...nepoților cine-a fost Coșbuc/Și pentru cine-naintașii s-au luptat!" și le-o mai povestește "...despre latinitatea noastră,/Despre cum suntem noi, ce-am fost ca și popor,/Le-oi arăta că Marea-Neagră-i tot albastră/Și cum bătrânii noștri ultimi ne tot mor!/(...)/Despre censeamnă Pace, ce-nseamnă Război/(...)/De m-oi pricepe, le-oi vorbi și despre

muncă/Și despre satisfacția de-a fi poet;/Despre izvoare cristaline, munți și luncă/Despre frumosul vieții fără...INTERNET”(Și totuși...; pg.143), dar, parcă neîndurându-se s-o facă total, așa cum se cuvine unui divorț, ci doar “pe jumătate, divorțând de Facebook”, rămâne și prestează, postează, poate nu zilnic(căci vrâncean fiind, are vie, ba de-ngrijit, ca să facă rod bogat, ba de cules, ca să pună-n butii vinul), și-adeșea îi vād creații de valoare pe pagina sa personală, în loc să și le adune și să le țină ca pe niște comori de mare preț, să le scoată la vreme potrivită. Și se scuză, oarecum, în *Repaos agricol*: “Mai sunt recolte multe de pe câmp de strâns/(Așa-i când ai muncit un an întreg la glie!)/Mai fost-a câte-o zi ploioasă...nu m-am plâns,/Fusei pe Net și scris-am poezie!”. Poezie care, atenție, se poate fura și se fură, cu tupeu...

În *Spre divertisment*, el spune: “Cred că cea mai “EA” originală, dintre toate,/Ce-și duce veacul mioritic la români,/Îi...EUGENIA cu gusturi aromate, /Care se vinde multora pe bani puțini!//De-aceea, multe EUGENII, la postare,/Își schimbă numele în Jeni, spre-alinare!/Mă ierte cele...Jeni, de nu-s EUGENII,/Eu, la diminutive, cred că am...vedenii!”(pg.116). Faină abordare! Eugenia fiind dulcele copilăriei noastre, cel mai ieftin, la-ndemâna părinților să ni-l ofere.

Dar mergând mai departe în câmpul “de recoltă”, s-auzim ce au de spus *vânătorii de recompense*, în *De la nepoți grăire*: “Ne tot spune bunicul de la o vreme-ncoace/(E-o mărturisire ca între oameni-mari)/Că el pe Facebook are o “lady” care-i place/Și-am vrea s-o știm și noi...poartă ea ochelari?//El ne iubește tare mult, noi îl iubim la fel/Și nu-l *turnăm* mamaiei cum c-ar fi infidel!/Și-acum, lăsată gluma degrabă la o parte/Are bunelul fete, pe Facebook, ca la carte/(...)”. Semnează Alessia, Vanessa, Andra și Darius.(pg.118); Mnooo, mai fă URSU(le) vreun pas pe-alătura, dacă ai loc de-atâta nepotăret!...

Citind ceea ce compune Virgil Ursu Munceleanu(apropo, nu v-am spus, el și-a adăugat “Muncelaenu”, de la satul în care s-a născut și viețuiește, cu familia lui frumoasă, unde cultivă viță-de-vie –ca mulți vrânceni gospodari, de altfel-, care dă rod bogat toamna, bucurându-i truda și ostenelele trei sfertului de an), descoperim că el are umor și satiră subțire, și cel mai mult le folosește, nu ca să *biciuiască* prea mult pe alții, ci propriul eu: “Nu scriu, de obicei, catrene,/La `ceste cinci doar dat-am cursu` ,/Că-mi trece un fior prin vene/Când știu că aș putea fi...URSU(U)!”; “Sentâmplă-adeșea să persisti/În labirintul de pe stradă,/Dar nu poți, Doamne, să rezisti/Dacă ești URS și nu ai *coadă*!”; “Am crezut că, totuși, va fi bine,/(Mi-am dat și eu cu presupusul!)/Dar democrația, iată, vine/Cu *Hai sictir și plimbă URSU(L)*!; “(...)”(pp.63-64). Și adaug că, poate cu amărăciune, poate spre luare aminte, se adresează noilor generații: “NEAM unit fost-au românii în vremi absolute,/Precum moșii și strămoșii noștri au voit;/NE-AM tot dezbinat, ca NEAM, din vagi motive slute,/Uitând nedrept pentru ce Ei, Doamne, au murit!(...)”(Voi, noi generații, pg.22).

Închei, nemaizicând decât că Virgil Ursu Munceleanu este un autor care se respectă, care compune prozodic, atent la fiecare creionare, precum și la fiecare...adiere de vânt, îmortalizând-o în stihuri tandre. (**Antoneta RĂDOI**, redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*; 5 Martie 2023)

Extrase din operă

Ție, Mărite Cititor!

Cu tine vreau să fiu în toată-această carte,
S-adorm, să mă trezesc cu tine-ntre coperti,
Fiind convins că doar așa vom avea parte
De-un vis frumos! De nu, te rog să nu mă cerți!

Hai să intrăm în cafeneaua de la piață,
Sau poate dorești la o cofetărie?
Aș vrea să mergem într-un loc scăldat de viață
Unde să-ți scriu cu dragoste-o poezie!

Ori vrei să mergem la terasa de la gară
Să ne tot pierdem în licoarea vreunei beri?
Acolo poți, de vrei, să fumezi și-o țigară,
Dar eu... află, venii de hac acestei plăceri!

Poate-ți dorești o pizza la vreun restaurant,
Sau... nu m-am gândit, dorești la iarbă verde?
Oriunde-ai vrea... să fie un mediu ambiant
În care îngemănați ne-am putem pierde!

Nu-ți fie teamă să mergem unde ți-ai dori,
Chiar și în Paradis sau poate-n Univers,
Căci eu voi fi acela,-ți jur, care va plăti
Toată consumația fiecărui vers!

Iar, dacă vei dori să fii la paritate,
Să-mpărțim tot ce-am consumat, egal la doi,
Ți-oi pune-n mii de-mbrățișări seninătate
Și-aștept să-mi dai îmbrățișările-napoi!

Simt, mi-s tare fericit să fiu cu tine-acum
Când scriem această carte împreună.
Să știi că tot ce spus-am în versuri îmi asum,
Iar savoarea cărții noastre ne cunună!

Autoportret... scris!

Știu un ins ce viața-ntreagă crescut-a urât - frumos,
Croșetând vers, ca s-aleagă, doi pe față, doi pe dos.
Fericit... nevoie-mare, cu mers lin sau oiștea-n gard,
A fost tot numa-ntrebare: când prea gol, când plin de fard!

Și-uite-așa trecut-au anii, mai călare, mai pe jos
Neinteresându-l banii, nefiind un ranchiunos.
Dacă toate-acestea spuse fost-au fără vreun motiv,
Înseamnă c-aiurea-s duse: margini simple fără tiv!

Ăstui ins care,-n visare, trăit-a și fantezii,
I-a fost viața rug și floare ce-o poți scrie-n poezii!
Zic „poezii” nu „romane” cum se-obișnuiește spus,
Că-s alții cu vieți-icoane care încă n-au apus!

Ce simplu-i când despre tine vorbești cum c-ar fi un „el”!
Poți scrie de rău, de bine, poți face în așa fel
Încât lumea să-nțeleagă: ești creștin sau ești ateu,
Dar că viața ni se leagă doar de bunul Dumnezeu!

Revenind acum la nume, AUTOPORTRET... am zis,
Inspiratu-m-am din glume: „îți fac Proces-verbal scris”!!!
Și cum toate vin să plece, viața-i una și-i... nălucă,
Ne-mbătăm cu apă rece! Toate vin să se tot ducă!

Și-acum iartă-mi nerozia de-a fi eu un pesimist
Că în toată poezia nu sunt chiar un.... realist!

Profil realizat de **Antoneta RĂDOI**, jurnalist
Redcator-șef **Convorbiri literar-artistice**